

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017r.

sprawy **M. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 22 grudnia 2016r., sygn. akt. II K 387/16

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
2. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 387/16, w uwzględnieniu wniosku prokuratora w trybie art.335 § 1 kpk, oskarżonego D. P. (2) uznano za winnego tego, że w okresie od 8 grudnia 2014r do 8 czerwca 2016r w R., uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy i orzeczenia sądu tj. ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Rawiczu z dnia 23.04.2015r sygn.. akt III RC 67/15 obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie małoletniej córki K. P., czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. za winnego przestępstwa z art.209 § 1 kk. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązano oskarżonego do regularnego łożenia na utrzymanie córki.

Jednocześnie też obciążano oskarżonego kosztami sądowymi.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone w części dotyczącej orzeczenia o karze przez prokuratora, który zarzucił orzeczeniu obrazę art.74 § 1 kk. polegającą na niewskazaniu czasu wykonywania nałożonego na oskarżonego obowiązku w postaci zobowiązania go do łożenia na utrzymanie córki K. P., pomimo że ze wskazanego przepisu wynika, iż powinien zostać określony czas wykonania obowiązku nałożonego w trybie art.72 kk.

Wskazując na powyższe oraz mając na uwadze tryb wydania orzeczenia, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do rozważań dotyczących zagadnienia podniesionego w apelacji należy wskazać, iż nie budziła przede wszystkim wątpliwości prawidłowość ustaleń faktycznych, poczynionych w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy zgromadził dowody wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy i ustalił na ich podstawie, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego. Ocena dowodów poczyniona przez Sąd I instancji spełniała przy tym wszystkie wymagania wynikające z art. 7 kpk, a w szczególności odpowiadała wskazaniom prawidłowego rozumowania i nie była dotknięta dowolnością. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się też występowania w niniejszej sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

W tym stanie rzeczy, instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku Sąd Odwoławczy ograniczył jedynie do zarzutów wskazanych w treści apelacji wywiedzionej przez prokuratora.

Niewątpliwie art. 74 § 1 kpk stanowi, że czas i sposób wykonania nałożonych obowiązków wymienionych w art. 72 sąd określa po wysłuchaniu skazanego; nałożenie obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 pkt 6 i 6a wymaga nadto zgody skazanego.

Powyższe nie wskazuje jednak na ułomność zaskarżonego wyroku i to w stopniu prowadzącym do jego uchylecia.

Bezsprzecznie oskarżony zobowiązany jest ponosić koszty utrzymania córki przez cały okres wskazany regulacjami zawartymi w ustawie Kodeks rodzinny i opiekuńczy, a zatem – co do zasady – dopóty, dopóki dziecko nie będzie w stanie utrzymać się samodzielnie.

Analizując treść zaskarżonego rozstrzygnięcia należy uznać, iż nałożony na oskarżonego obowiązek łżenia na utrzymanie córki rozciąga się na cały okres próby, czas jego trwania został więc – choć ogólnie – określony.

Nie sposób uznać, by tak sformułowana powinność uniemożliwiała kontrolę postawy oskarżonego w okresie próby i ewentualną reakcję w razie jego niewłaściwego postępowania. Konieczność alimentacji spoczywa na oskarżonym niezależnie od obowiązku nałożonego przez sąd w przedmiotowym postępowaniu i polegać ma (w niniejszym przypadku) na regularnym, comiesięcznym uiszczaniu do rąk matki dziecka kwoty 600 zł. Uchylenie się od realizacji obowiązku łżenia na utrzymanie dziecka może w każdej chwili skutkować wszczęciem postępowania w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Podkreślić trzeba również, że – z czysto teoretycznego punktu widzenia – nic nie stoi na przeszkodzie modyfikowaniu nałożonego obowiązku w okresie próby, bowiem w myśl art. 74 § 2 kk. jeżeli względy wychowawcze za tym przemawiają, sąd, wobec skazanego na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, może w okresie próby ustanawiać, rozszerzać lub zmieniać obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 3-8 albo od wykonania nałożonych obowiązków zwolnić, z wyjątkiem obowiązku wymienionego w art. 72 § 2, jak również oddać skazanego pod dozór albo od dozoru zwolnić.

W związku z powyższym w ocenie Sądu II instancji nie sposób było podzielić zapatrywań skarżącego w omawianym wyżej zakresie.

Trudno również czynić zastrzeżenia co do pozostałych rozstrzygnięć wyroku, zwłaszcza wymiaru kary - kreując wymiar represji karnej wobec oskarżonego Sąd I instancji uwzględnił wszelkie dyrektywy oraz zasady jej kształtowania i przedstawiona w tym zakresie w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia argumentacja zasługuje na pełne poparcie.

Nie dopatrując się zatem żadnych powodów do dokonania jakiegokolwiek zmiany zaskarżonego orzeczenia czy też jego uchylecia (i to również niezależnie od granic zaskarżenia), wyrok Sądu Rejonowego utrzymano w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk.

Dorota Maciejewska-Papież